

Ξένοι και παρεπίδημοι

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:kenosfakelos.blogspot.com

Η πρώτη και βασική αρετή που πρέπει να διαθέτει ένας χριστιανός είναι το να νιώθει σ' αυτόν τον κόσμο ξένος και παρεπίδημος (Εβρ. 11,13). Να μη έχει καμμία σχέση με τα γήινα πράγματα, αλλά να τα αποφεύγει, όπως εκείνοι για τους οποίους γράφει ο Παύλος ότι «περιφέρονταν ντυμένοι με προβιές και δέρματα γιδιών, γεμάτοι στερήσεις, θλίψεις κακουχίες, και οι οποίοι έχουν τόση αξία και αρετή, ώστε να μη αξίζει μπροστά τους ολόκληρος ο κόσμος» (Εβρ. 11, 7, 38). Αυτοί οι άγιοι για τη πίστη των οποίων μας μιλά το 11^ο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής, υφίσταντο αυτές τις δοκιμασίες και ζούσανε με τόση αδιαφορία για τα επίγεια, γιατί νιώθανε πάροικοι και παρεπίδημοι (Α΄Πετρ. 2,11) σ' αυτό τον κόσμο. Δεν ενδιαφερότανε ούτε για αυτήν την επίγεια πατρίδα τους την Χαναάν, που τους υποσχέθηκε ο Θεός ότι θα τους την δώσει. Γιατί ενδιαφερότανε για την άνω Ιερουσαλήμ, την αιώνια πόλη, που δημιούργησε ο ίδιος

ο Θεός.

Ο Αβραάμ, επειδή ένωθε ξένος και παρεπίδημος, φεύγει από τη χώρα του, τους δικούς του, αφήνει τα κτήματα και την περιουσία του, και πορεύεται σε χώρα που δεν την γνωρίζει καθόλου. Αφού κατοίκησε στη νέα χώρα, αναγκάζεται και φεύγει στην Αίγυπτο, χωρίς να δυσανασχετεί και να του κακοφαίνεται. Αλλά κι όταν επιστρέφει από την Αίγυπτο στη γη της Χαναάν **«παρώκησε» στη γη της επαγγελίας**. Κατοίκησε σαν πάροικος, σαν περαστικός. Μένει σε σκηνές και δεν έχει τίποτα το σταθερό και μόνιμο. Ποτέ δεν ονειρεύτηκε κοσμικά μεγαλεία. Όταν νίκησε τους πέντε βασιλείς (Γεν. 14^οκεφ.) και αναδείχτηκε ο ισχυρός της Παλαιστίνης, μπορούσε να σκεφθεί ότι ήρθε η ώρα να πραγματοποιηθεί αυτό που του είχε υποσχεθεί ο Θεός. Να γίνει ο ισχυρός πολιτικά και γήινα. Κι όμως ούτε λάφυρα πήρε, ούτε στρατό φρόντισε να διοργανώσει, ούτε περίμενε το Θεό σαν κοσμικό Μεσσία. Δεν έκανε το αμάρτημα που έκανε ο λαός του και συνεχίζει να το κάνει μέχρι σήμερα. Αυτός πίστευε ότι κάτι άλλο πρόσφερε ο Θεός με την επαγγελία του, **«ότι μέσα από αυτόν θα ευλογηθούν όλα τα έθνη**. «Εξεδέχετο την τους θεμελίους έχουσαν πόλιν, ης τεχνίτης και δημιουργός ο Θεός». Έκανε ότι έκανε ο Χριστός στην έρημο, όταν ο Σατανάς του παρέδιδε όλα τα βασίλεια στα χέρια του.

Το ίδιο και ο Ισαάκ, τον πολεμούσαν και τον διώχνανε οι Φιλισταίοι από τα κτήματά του και τα πηγάδια του, και εκείνος υποχωρούσε και ταπεινωνόταν συνεχώς, χωρίς να αντιδρά και χωρίς να μάχεται για τα δίκαιά του (Γεν. 26 κεφ.).

Και ο Ιακώβ ζητούσε από το Θεό, κυνηγημένος από τον αδελφό του Ησαύ, μόνο άρτο και ρούχο (Γεν. 28,20) καθώς έφευγε να πάει να βρει καταφύγιο στο θείο του τον Λάβαν. Ό,τι ζητά ένας απόκληρος και ένας ζητιάνος, που δεν έχει που να κλίνει την κεφαλή του, αυτό ζητούσε και ο Ιακώβ. Περνά χρόνια ολόκληρα σαν υπηρέτης στο θείο του Λάβαν, ο οποίος τον εκμεταλλεύεται και τον απομυζά· και κείνος ατάραχος τα υπομένει όλα. Όταν γυρίζει πίσω και συναντά τον αδελφό του, τον προσκυνά επτά φορές, τον αποκαλεί κύριό του, του δίνει δώρα και φυσικά δεν του πήρε τίποτα από την υλική περιουσία τους. Μόνο τα πνευματικά πρωτοτόκια πήρε, για τα οποία δεν ενδιαφερότανε ο αδελφός του και τα περιφρονούσε κατά τον χειρότερο τρόπο.

Αλλά και ο Ιωσήφ και ο Μωυσής, που απέκτησαν δύναμη, πλούτη, εξουσία, μεγαλεία, τα απαρνούνται, τα περιφρονούν, δεν τα υπολογίζουν.

Ο Ιωσήφ αφήνει τους αδελφούς του να μένουν ως βοσκοί στη γη Γεσέμ, τη στιγμή που μπορούσε να τους βάλει στο παλάτι του Φαραώ και σε αξιώματα. Θέλει να μείνουν ανεπηρέαστοι από τα κοσμικά μεγαλεία και πλούτη. Να μη ζαλιστούν από

αυτά λόγω της χαμηλής πνευματικότητάς τους και χάσουν το όραμα της Χαναάν και του αληθινού Θεού.

Ο Μωυσής που έζησε σαράντα χρόνια στις ανέσεις και στα μεγαλεία και τα πλούτη του Φαραώ και ήταν ο διάδοχος του θρόνου της Αιγύπτου, τα εγκαταλείπει όλα και μένει σαράντα χρόνια στην έρημο, βοσκώντας πρόβατα, γιατί δεν θέλει να εγκαταλείψει και να προδώσει τον λαό του και τον Θεό του.

«Πάροικος εγώ ειμί παρά σοι και παρεπίδημος καθώς πάντες οι πατέρες μου» (Ψαλμ. 38,13) λέγει ο Δαυίδ. Ο Δαυίδ, ο βασιλιάς που ζούσε μέσα σε μεγαλεία και τιμές, και όριζε κράτος, υπηκόους, στρατό, τους πάντες και τα πάντα νιώθει ξένος και παρεπίδημος! Όπως όλοι οι πρόγονοι και πατέρες του. Γιατί ενώ είχαν πατρίδα δεν τη θεωρούσαν αληθινή, πραγματική και μόνιμη.

Ο Χριστός όταν τον ρώτησε ο Πιλάτος αν είναι ο βασιλεύς των Ιουδαίων, εκείνος απάντησε· «Η βασιλεία η εμή ουκ έστιν εκ του κόσμου τούτου· ει εκ του κόσμου τούτου ην η βασιλεία η εμή, οι υπηρέται αν οι εμοί ηγωνίζοντο, ίνα μη παραδοθώ τοις Ιουδαίοις· νυν δε η βασιλεία η εμή ουκ έστιν εντεύθεν» (Ιω. 18, 36)

Ο Παύλος, στην Καινή Διαθήκη, ο επουράνιος άνθρωπος και ο επίγειος άγγελος, ο οποίος αξιώθηκε από αυτή τη ζωή να γνωρίσει τα κάλλη του παραδείσου, δεν ένιωθε απλώς πάροικος και παρεπίδημος αλλά εντελώς νεκρός για τον κόσμο και ο κόσμος είχε πεθάνει γι' αυτόν οριστικά. «Εμοί ο κόσμος εσταύρωται, καγώ τω κόσμω» (Γαλ. 6,14). «Εμοί το ζην Χριστός και το αποθανείν κέρδος» έγραφε στους Φιλιππισίους (1,21) και αναστέναζε που ήταν υποχρεωμένος να παραμένει ακόμη στον κόσμο αυτό (Β΄ Κορ. 5,4).

Το ίδιο οι μετέπειτα πατέρες και άγιοι της Εκκλησίας. Είναι γνωστό το επεισόδιο του Μ. Βασιλείου με τον αξιωματούχο του αυτοκράτορα Ουάλη, τον Μόδεστο, ο οποίος απείλησε με δήμευση, εξορία, βασανισμούς και θάνατο, αν ο Βασίλειος δεν υπάκουε στον αρειανό αυτοκράτορα. Η απάντηση του Βασιλείου στις απειλές αυτές ήταν· «Δεν φοβάμαι την δήμευση, διότι μόνο ρούχα και βιβλία έχω· ούτε την εξορία, διότι 'του Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτοίς'· οι βασανισμοί δεν με απασχολούν, διότι το ασθενικό σαρκίο μου δεν θα αντέξει και ο θάνατος που θα επέλθει θα με στείλει γρηγορότερα στον Κύριό μου».

Εμείς όμως είμαστε ξένοι και παρεπίδημοι για τον ουρανό και νεκροί για τον παράδεισο. Γι' αυτό τριγυρίζουμε μέσα στις χοϊκές και γήινες απολαύσεις και δεν σηκώνουμε ποτέ τα μάτια στον ουρανό. Οι σκέψεις μας, οι επιθυμίες μας, τα όνειρά μας, τα ιδανικά μας, τα προγράμματά μας είναι όλα γήινα και χωματένια. Κι όταν μας έρθουν κάποιες κακουχίες και κάποιες δυσκολίες ή μας επισκεφτούν

ασθένειες και φυσικά ή ανθρώπινα κακά, τότε τα χάνουμε, απελπιζόμαστε, βαρυγκωμούμε, δυσανασχετούμε, το ρίχνουμε στο ναρκωτικό, στο πιτό, στα ταξίδια, την τέχνη και άλλα ανθρώπινα μέσα για να βρούμε παρηγοριά. Είμαστε έτοιμοι να τρέξουμε στις μάγισσες, στις καφετζούδες, στα μέντιουμ, σε άλλες θρησκείες ή ακόμη και να αυτοκτονήσουμε. Ας εμπνευστούμε από τους αγίους κι ας συνέλθουμε το ταχύτερο.

ΑΡΧΙΜ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ

Πηγή: pmeletios.com